

Tříkrálové požehnání

Na první pohled se může zdát, že při Tříkrálové sbírce jde jenom o to, sesbírat co největší sumu peněz pro potřebné. Ano, to je důležité, ale není to jenom to. Koledníci, kteří navštěvují jednotlivé lidské příbytky, chtějí všem zvěstovat vánoční radostnou zvěst o narození Spasitele světa Ježíše Krista. Každý, kdo tuto zvěst přijme, se opravdu zaraduje. Je milé vidět ochotu otevřít své srdce i svou dlaň a pomoci těm, kteří to potřebují. Přitom často koledníci píší na dveře bytů tři písmena požehnání.

Žehnání má pomáhat, má navazovat a udržovat kontakt s Bohem a zprostředkovávat jeho pomoc a ochranu těm, kdo jsou připraveni ji přijmout. Žehná se modlitbou, vztaženými rukama nebo znamením kříže, někdy svícenou vodou, případně olejem. Tříkrálové požehnání od koledníků je žehnání domu nebo bytu. Byt je místem, kde rodina utváří svůj domov. Podle Kristova příkazu mají učedníci do domu vnášet pokoj a požehnání. Bůh sám přebývá tam, kde je opravdová láska.

Koledníci píší nad vchod křídou písmena K+M+B, což podle tradice jsou jména Tří králů, kteří se přišli poklonit malému Ježíškovi. Ve skutečnosti jsou to počáteční písmena latinské věty, která se překládá: Ať Kristus požehná tento příbytek!

Vím z vlastní zkušenosti, že o toto požehnání při tříkrálovém koledování mají lidé zájem, ať už chodí do kostela, nebo ne. Jakousi intuící poznávají, že jim toto požehnání přinese něco důležitého.

Tak je si jenom třeba přát, aby ta obrovská armáda koledníků přinesla toliko lidem pokoj a radost, rozehnala jejich smutek a starosti, které mohou prožívat, a potěšila je vánoční radostí, ze které pramení nová naděje.

Mons. PAVEL
POŠÁD,
prezident Charity
Česká republika

Dávat je lepší než dostávat

Přípravy na koledu.

Snímek Josef Polehňa / Člověk a Víra

Národ bude silný jen ve chvíli, kdy se dokáže postarat o své slabé. Národ bude bohatý, když se dokáže postarat o své chudé. A národ bude zdravý, když se dokáže postarat o své nemocné.

Dnes celá Evropa přemýšlí o tom, co vlastně znamená být Britem, být Němcem, být Čechem. A u nás o tom přemýšlíme také. Být Čechem znamená jen to, že mám stejný občanský průkaz či pas. Znamená to, že znám Babičku, Kytici, že jsem možná četl Bibli, že znám české a moravské národní písně, že znám básně našich velkých básníků. To tvoří podstatu češství. A do podstaty našeho národa nepochybně patří i to, že se dokážeme postarat o všechny, kteří z důvodu nemoci nebo věku takové štěstí jako my nemají a potřebují naši pomoc. To je princip solidarity. A Tříkrálová sbírka to dokazuje, protože spojuje generace. Spojuje malé koledníky se všemi, kteří přispívají, a skrze ně potom i ty, kteří pomoc potřebují z důvodu nemoci, handicapu nebo stáří.

Kromě finanční pomoci přináší Tříkrálová sbírka největší vzkaz právě pro mladé. Pro koledníky, kteří najed-

Videoposelství s požehnáním
P. Marka Váchy koledníkům naleznete na www.trikralovasbirka.cz.

nou pochopí i v tomto mladém věku tu triviální vánoční pravdu, kterou si všichni připomínáme pod stromečkem – že dávat je lepší než dostávat. A to je kouzlo Vánoc, které na nás na všechny funguje a kdy přichází Bůh. Ne ten, kterého bychom prosili, nebo kterého bychom se báli, že nás bude trestat, ale Bůh, který sám naopak potřebuje naši pomoc. Má podobu malého dítěte, k němuž se schází do Betléma všichni pastuškové, koledníci a každý kdo může, něco přinese. Ti nejchudší zazpívají, pekař přinese chléb, švec přinese boty a najednou si všichni uvědomujeme, že když člověk dává, tak dostává. Je to velmi triviální a velmi jednoduché, ale takhle to funguje!

Největší dopad má tedy Tříkrálová sbírka na naše malé koledníky. Aby si uvědomili, že jsme spojeni s celým národem, s rodiči, s prarodiči, že má smysl dělat dobré věci, že má smysl dobře naplnit čas. Proč? Protože národ bude silný jen tehdy, když se dokáže postarat o své slabé. Národ bude bohatý jen tehdy, když se dokáže postarat o své chudé. A stane se nezranitelným jen tehdy, když se dokáže postarat o své zraněné a nemocné.

P. MAREK ORKO VÁCHA

Jak je dobré mít přítele na telefonu

Jan kontaktoval Charitu v době, kdy už měl za sebou velmi dlouhý a komplikovaný příběh... Díky koledníkům, kteří shromáždili peníze od dárců na podporu speciální služby, ho zachytila Charitní záchranná síť.

Kvůli neléčenému zánětu mu lékaři museli amputovat nohu a skončil na invalidním vozíku. Během pobytu v nemocnici přišel o bydlení, a protože se mu nepodařilo najít bezbariérový byt, skončil na oddělení následné péče v nemocnici v Hustopečích. Zdejší sociální pracovníce mu doporučila ubytovnu v Uherčicích a Jan souhlasil s převozem. Snad špatnou komunikací, snad nedorozuměním si Jan až na cestě uvědomil, že ubytovna se nachází v Uherčicích u Znojma, nikoliv u Hustopečí. „Byl jsem z toho zoufalý, nechtěl jsem odjet tak daleko. Nikoho jsem tam neznal,“ řekl Jan pracovníci charitní poradny ve Znojmě, na kterou se obrátil s prosbou o pomoc.

Některé životní situace – jako tu Janovu – nedokáží sociální a zdravotní služby v Česku beze zbytku vyřešit. Pak přichází ke slovu Charitní záchranná síť.

Charitní záchranná síť pomáhá lidem v akutní nouzi, pro které není žádná jiná dostupná pomoc – nemůže nebo neumí jim pomoci žádná existující sociální služba a propadávají tak systémem stávající sociální pomoci. Charitní záchranná síť je projekt Diecézní charity Brno, který pomáhá lidem v nejvyšší nouzi – na ulici, v bezvýchod-

ných krizích, ve stavech a životních situacích, kdy jsou odmítnuti jinde.

Název projektu je odvozen od hlavní funkce této charitní činnosti – tou je zachytávání a řešení případů a pomoc klientům, kteří by jinak systémem pomoci propadli, jejich situace by se stále zhoršovala a vedla by až k existenčnímu ohrožení.

Zatímco ve Znojmě začali ihned řešit Janův zdravotní stav a zajistili pravidelnou péči sestřiček, které převazovaly operovanou nohu, z Břeclavi vstoupila do příběhu pracovníce Charitní záchranné sítě. „Víme o možnostech ubytování na Břeclavsku, proto jsem po dohodě s kolegy ze Znojma začala pro Honzu hledat ubytování. V mezidobě bylo třeba doléčit nohu, takže jsme si často volali a ujišťovali se o tom, že se všechno brzy vyřeší. Byl na tom psychicky hodně špatně,“ říká Dagmar Kokešová, která Janovi pomáhala s návratem.

Stěhoval se do ubytovny v Tvarožné Lhotě. Spolu s charitní pracovníci si zkontroloval, že je budova bezbariérová, líbil se mu i nový pokoj, který byl uzpůsoben pro vozíčkáře. „Po všech těch telefonátech bylo fajn Honzu vidět i osobně. A fajn bylo i sledovat, jak se zabydluje. Za ty roky už na člověku poznám, když se mu něco opravdu zalíbí,“ těšilo Dagmar Kokešovou. Tady však Janův příběh nekončí. Bylo třeba mu najít nového obvodního lékaře, zajistit kompenzační pomůcky i přiznání invalidního důchodu a příspěvek na péči. První dvě záležitosti pomohla vyřídit břeclavská Charitní záchranná síť, všechny příspěvky si už Jan chtěl zkusit zajistit sám. A kdyby si s něčím nevěděl rady, číslo na Charitu má uložené v mobilu...

ZUZANA HORÁKOVÁ

Tísňové tlačítko od Tří králů

Ilona a její manžel Vladimír již rok využívají tísňové tlačítko napojené přes speciální telefon na dispečink tísňové péče Městské charity Plzeň. To jim umožňuje kdykoli se rychle dovolat kvalifikovanému pracovníkovi, který jim obratem zajistí pomoc v krizové situaci.

Díky píli koledníků pořídila plzeňská Charita z Tříkrálové sbírky v loňském roce šest tísňových přístrojů pro tuto službu a zaplatila hovorné a revize telefonů.

Poslali na pomoc strážníky

Vladimír je již více než šest let částečně ochrnutý. „Tísňové tlačítko jsme použili, když manžel upadl v předstíni,“ popisuje Ilona. „Z reproduktoru telefonu se ozvala pracovníce tísňové linky Městské charity a té jsem vylíčila situaci. Vzápětí k nám poslala dva městské policisty, takové vazouny, kteří manžela zvedli jako pírkó,“ vzpomíná žena.

Dříve paní Ilona dokázala zvednout manžela sama, ale za poslední dva ro-

Vladimír (na snímku) a jeho žena Ilona si mohou zavolat pomoc snadno a rychle. Neoznačené snímky v příloze archiv Charity ČR

ky jí prý hodně ubyly síly. O tísňovém tlačítku se dozvěděla z televizní reportáže a kontaktovala Městskou charitu Plzeň, která vše zajistila. „Každý měsíc k nám také chodí paní na kontrolu tísňového přístroje a posuzuje, zda vše správně funguje,“ vysvětluje Ilona. „Jsme spokojení, mně to psychicky moc pomohlo, protože dřív jsem měla strašné nervy a vždycky, když jsem přesouvala manžela po bytě, měla jsem strach, co bych dělala, kdyby mi upadl. Sousedí tady moc k dispozici nejsou. Bála bych se i odmítnutí, kdybych si řekla o pomoc například někomu, koho neznám. Stalo se mi, že když jsem nakládala manžela do auta a požádala jsem pána, co byl poblíž, řekl mi, že spěchá a nemá čas. I když mám stále hodně starostí, jedna velká mi tímto ubyla,“ pochvaluje si Ilona.

Posláním tísňové péče je poskytnutí pomoci prostřednictvím distanční telefonické komunikace klientovi 24 hodin denně v jeho domácím prostředí.

MILENA SOJKOVÁ

Příběhy pomoci se rodí díky vnímavým lidem

Desetitisíce dobrovolníků, desítky milionů darovaných korun a zástupy lidí, kterým Charita pomohla v nouzi. Kde se ale rodí příběhy této pomoci? Jsou to města a vesnice, kde Tříkrálová sbírka lidí mimořádně spojuje. HELENA ČÍŽKOVÁ a ALENA NOVÁKOVÁ sehraně koordinují Tříkrálovou sbírku v okolí Křemže na Českokrumlovsku.

Jak koledování v regionu začalo?

Helena Čížková (HČ): Ze starých zá-
věsů jsem našla pláště pro děti z **ho-
din** náboženství a vyrazili jsme **žeh-
nat domovy**. Cestou nás zastavovali
náhodní kolemjdoucí, abychom za-
šli i k nim. A tak se během uplynu-
lých patnácti let stalo z malého nápa-
du oživit starou tradici velké dílo. Loni
jsme vykoledovali v okolí Křemže **přes**
128 tisíc korun.

**„My Tři králové jdeme k Vám“
je písnička, kterou lidé slyší za
okny, když se k nim blíží skupinka
koledníků s kasičkou a požeháním.
Co ale veřejnost nevidí? Jak je
organizace sbírky náročná?**

Alena Nováková (AN): Vypadá to, že
sbírka je lednová akce, ale příprava je
daleko delší, už během roku vybírá-
me potřebné, abychom pomohli. Pak
kontaktujeme také koledníky. Koncem
roku připravujeme články do místních
zpravodajů a plakáty s QR kódy, peče-
tíme kasičky, rozdělujeme a rozvážíme
materiál pro jednotlivé skupinky, do-
mlouváme a umísťujeme statické ka-
sičky, koordinujeme samotnou sbír-
ku a koledníky, abychom si efektivně
rozdělili naše vesničky. Dá se říct, že
tam, kde jeden ročník končí, druhý
začíná.

HČ: Je to tak. Vyrazit s dětmi na
koledu, to už je odměna. Nezvlád-
ly bychom to ale bez pomoci na-
šich manželů, dobrovolníků a ta-
ké zázemí Diecézní charity České
Budějovice. Ta je nám velkou opo-
rou a připravuje veškerý materiál, se
kterým pak pracujeme, včetně kos-
týmů.

Tříkráloví koledníci ze Stupné na Českokrumlovsku.

Alena Nováková a Helena Čížková se starají o Tříkrálovou sbírku v okolí jiho-
české Křemže.

**Lidé, kterým Tříkrálová sbírka
pomáhá, by si o pomoc často sami
neřekli, přestože ji moc potřebují.
Jak tyto lidi vyhledáváte?**

HČ: Spolupracuje na tom hodně li-
dí – z farnosti, ze školy a školky a ko-
ledníci sami přicházejí s nápady,
kde štědrost lidí může pomáhat. Dí-
ky lidem s vnímavým srdcem může-
me stát po boku těch, kteří se ocitli
v nouzi. Tak se rodí naše nové místní
záměry.

AN: A nejvíc mne těší, když se záměr
sbírky, který jsem navrhla, vydaří a já
mohu sledovat, jak se konkrétní rodi-
ně ulevilo, jak sbírka pomáhá.

**Je nějaký okamžik, na který
nikdy nezapomenete?**

HČ: Některé příběhy jsou těžko sděli-
itelné, jsou hodně citlivé. Často se jed-
ná o rodiny, kam přišla nějaká živo-
tní zkouška. Nezapomenutelné jsou
okamžiky, kdy s těmito lidmi naváže-
me vztah. Je to neuvěřitelné, ale ně-
kdy tito lidé, tím, jak přijímají svůj
kříž, pomáhají svým svědectvím spíše
nám.

AN: Každý rok nám přináší nové zá-
žitky. Já bývám často dojatá nad
štědrostí lidí, kteří se dokážou podě-
lit i o to málo, co mají. A proto je to
pro mě velký osobní závazek. Vzhle-
dem k tomu, že jsem u plánování zá-
měrů pomoci, tyto rodiny jsou z mé-
ho okolí a často je i osobně znám,
tak cítím opravdu velkou potřebu
pomáhat. A díky Tříkrálové sbírce
mohu.

Kolik se vás na koledování podílí?

HČ: Jsme dvě koordinátorky, dalších
sedm je vedoucích skupinek a k tomu
koledníci, kterých bývá kolem pade-
sáti.

AN: Jsem moc ráda, že se nám pro Tří-
královou sbírku podařilo získat i pod-
poru místní skautské družiny Dráčata,
kteří s námi pravidelně na koledu čas-
to v doprovodu rodičů chodí.

Komu chcete pomoci v roce 2024?

HČ: Letos bychom rádi přispě-
li na zakoupení mechanického vozí-
ku pro chlapce po mozkové obrně,
uhrazení pronájmu rehabilitačních
pomůcek pro jiné dítě se zdravot-
ním hendikepem. Rádi bychom za-
platili osobní asistenci paní s roz-
troušenou sklerózou, nabídli jsme
pomoc v rodině vdovy a také psy-
chologickou péči rodině po tragické
události.

AN: V záměrech máme také takzva-
nou přímou pomoc rodinám v nouzi,
díky které můžeme reagovat i na no-
vě vzniklé situace. Třeba v roce 2023
jsme takto uhradili stravné pro děti ot-
ce samoživitele nebo jsme koupili dře-
vo na zimu paní, která náhle ovdověla
a zůstala sama s dětmi.

Andělé s červenými auty se starají o 270 seniorů

Metodovy prsty se rozeběhly po klapkách harmoniky. Písň hrál a zpíval jen ty oblíbené. Hlavu sklopenou. Nemohl se na ně dívat. Nedokázal to. Bylo mu jich tak líto...

Seděli tam na vozičkách, leželi na polohovacích postelích. Nemohoucí, odkázáni na pomoc druhých. A přesto to pro něj bylo to nejúžasnější publikum, jaké kdy v životě měl.

Radost v očích těch lidí ho dojala k slzám. A ani se za ně nestyděl. Musel si totiž přiznat, že je jako oni – starý, odkázaný na pomoc druhých. „Tenkrát, když hrál klientům Charity, se konečně smířil s tím, že už opravdu doma sám být nemůže. Přicházel o zrak a měl spoustu dalších zdravotních problémů,“ vzpomíná Marie na svého strýce Metoda. Připouští, že pro něho muselo být velice těžké opustit svoji chalupu, kterou si vlastněma rukama postavil. A co teprve jeho les, kde byl dennodenně. „Víte, on byl starý mládenec, celý život žil sám. Sám se naučil i hrát na harmoniku. Bylo jen těžko představitelné, že by si někde zvykl, navíc měl už přes osmdesát. Přesto si pak pobyt v charitním domě na Halenkově nemohl vynachválit. Neustále mi opakoval, že kdyby věděl, jak se bude mít, udělal by to už dávno.“

Tři králové v Beskydech.

Snímek Josef Vrážel

Nevím, jestli jsem ho někdy viděla tak spokojeného – vlastně šťastného,“ vypráví Marie.

Dalo by se říci, že lidé jako Metod jsou typičtí klienti Charity Nový Hrozenkov. Osoba vyššího věku, žijící v kopcích, často na samotě, která se bez pomoci druhého neobejde, a proto využije služeb místní charity.

Vzpomínání i výlety

Další pomocí je nejen pro místní seniory, ale i pro jejich rodinné příslušníky charitní denní stacionář Slunečnice. Zde mohou babičky a dědečkové, a nejen oni, pobýt se svými vrstevníky během dne. Mají připravený pravidelný program, který je přizpůsobený jejich věku. Velký důraz je kladen na vzpomínky, jež jsou často společnou nití k rozhovorům u všech. Poslouchají se vinylové desky s hity let dávno minulých, zpívá se, tančí, čte, ale třeba taky dere peří, krouť březové metly, pečou a vaří se tradiční valašské dobroty nebo se jezdí na výlety. Nmalým přínosem je v tomto směru šestnáctimístný charitní autobus pro sociálně potřebné. „Víte, já normálním autobusem jezdit nemůžu – nenastoupím do něho. Ale ten náš, charitní, co je i pro vozíčkáře, to je jiná,“ vychvaluje si službu paní Ludmila, která se pohybuje s pomocí chodítka. Na výlety prý jezdí moc ráda. Asi nejraději na poutní místa.

Jen v zimě

„Přijďte se podívat na moje kvítečka, ještě než odjedu,“ mrkne na mě spiklenecky téměř devadesátiletá paní Veronika. V charitním domě tráví zimu. Nastěhovala se v listopadu a na jaře se vrátí zpět do svého domku v kopcích. Využila tak další ze služeb, které

Charita Nový Hrozenkov působí ve velice členitém, kopcovitém terénu na teritoriu obcí Velké Karlovice, Karolinka, Nový Hrozenkov, Halenkov, Hovězí, Huslenky a Zděchov. Zaměstnává na osmdesát lidí a jen v terénu má v pečovatelské službě na starosti více než 270 osob. V osobní asistenci pak dalších deset. Své nezastupitelné místo zde má také ošetřovatelská služba, což je dalších téměř 170 klientů. A přibývají další.

Výtěžek Tříkrálové koledy pomáhá podpořit celou řadu počinů hrozenkovské Charity.

místní Charita starousedlíkům nabízí. Zimy na Valašsku totiž umí být velice tvrdé. „Teším se domů, to víte, že jo. Ale je tam i strach. Mám problémy s dýcháním, špatně chodím,“ neskrývá své obavy usměvavá žena a pyšně ukazuje květinami přeplněnou okení římsu ve svém charitním pokojíčku. „Ale do stacionáře budu chodit i tak. Je tu veselo. Popovídáme, zazpíváme, něco pěkného vyrobíme. Všichni jsou tu hodní. A kdyby bylo zle, pomůžou.“

Asi jen těžko je možné si představit, jak by všichni tito lidé mohli na valašských kotárech bez denní pomoci místní Charity žít. I z jejich reakcí je zřejmé, že si to sami uvědomují. Svěrázně to vystihl jeden z nich, šestadevadesátiletý Ludvík: „Oni, všichni ti, co se o nás starají, co se nám věnují, jsou jak strážní andělé, jenom nemají křídla. Místo toho jezdí červeným autem.“

RENÁTA HOLČÁKOVÁ

Královská pomoc: není křeslo jako křeslo

Začíná nový ročník Tříkrálové sbírky. Jak pomohla ta loňská v Charitním domě sv. Kláry v Bohumíně?

„Pomůček a různých vychytávek pro péči v odlehčovací službě je na trhu mnoho. Zatímco bez některých se lze obejít, jiné opravdu moc pomáhají,“ popisuje Monika Adámková z Domu sv. Kláry. Jednou z pomůček, které zdejší pracovnice z přímé péče často zmiňovaly jako nezbytnou a žádaly o její zakoupení, bylo kardiokřeslo. Díky němu se mohou dostat na čerstvý vzduch i klienti, kteří nezvládnou sedět na vozičku, protože na tomto

křesle je možné podložit nohy a opřít hlavu. Kamenem úrazu je vysoká pořizovací cena. Nakonec padlo rozhodnutí, že by křeslo mohla být nakoupena z výnosu loňské Tříkrálové sbírky v regionu. „S myšlenkou na naše klienty jsem se účastnila koledování a měla jsem radost, že díky štědrosti dárců a možná i díky některým čtenářům KT jsme nakonec křeslo pořídili,“ těší Moniku Adámkovou.

Slouží Anně i Janě

Paní Anna přišla do Domu sv. Kláry po pobytu v nemocnici. Zhoršila se jí hybnost a už nebyla schopna přesunout se z lůžka ani samostatně sedět. Přála si zkusit za pomoci personálu sedět na invalidním vozíku. Když i přes veškerou snahu zjistila, že to nebude možné, měla špatnou náladu.

Zásilka kardiokřesel do Bohumína.

Moc si přála alespoň na chvíli každý den opustit postel. Jenže z invalidního vozíku sjížděla na zem, nedokázala se zapřít. V té době dorazilo první objednané kardiokřeslo. Možnost opustit postel a dát si oběd v jídelně Annu viditelně povzbudila. Najednou mohla dokonce ven a posedět na terase.

Další klientka, paní Jana patří k těm mladším. Její život se změnil ze dne na den po zranění hlavy, kdy zůstala odkázána na pomoc okolí. Také ona trávila většinu dne na lůžku. Na vozíku byla schopna být půl hodiny a pak už pro bolesti musela opět ležet. Pobyt na novém kardiokřesle jí přinesl větší pohodlí a prodloužil dobu, kterou může trávit mimo postel. Klára tak mohla nejen poobědvat, ale také se účastnit aktivit s ostatními klienty, vyjet s rodinou ven na vycházku, a to vše s menšími bolestmi než na invalidním vozíku.

„S myšlenkou na tyto klienty i řadu dalších, kterým tato nová pomůcka pomůže, bych chtěla poděkovat všem, kteří do Tříkrálové sbírky přispěli a umožňují tak podobná vylepšení života v našich sociálních službách,“ uzavírá Monika Adámková.

SYLVA LEJSKOVÁ

Výtah pro nemocné s roztroušenou sklerózou

Na odlehčovací službě v Domově sv. Josefa ve Dvoře Králové, kde pomáhají lidem s roztroušenou sklerózou, je každý den jiný a každý klient má vytvořený program přesně podle svých potřeb. Díky novému venkovnímu výtahu, který byl podpořen z Tříkrálové sbírky, se den velmi zjednodušil.

Zkrátily se přesuny klientů z pokojů na terapie nebo na projížďku do parku a ve výtahu je konečně více prostoru i pro doprovodný personál. Novinku vítá i paní Aneta, jedna z mnoha spokojených klientek.

Odlehčovací služba v Domově sv. Josefa je místo, kam si lidé s roztroušenou sklerózou jezdí oddechnout, ale také díky pravidelnému cvičení zlepšují svůj zdravotní stav. Poprvé sem Aneta přijela jen na zkoušku a zrovna v době místních Svatoanenských slavností: „Zajímalo mě, jestli mi pobyt v Domově vůbec něco dá, a dal mi hrozně moc. A slavnosti, ty už nesmím vynechat. Areál je v létě nádherný, plný barev. Vždy je na co koukat nebo co dělat,“ říká s úsměvem.

Během pobytu vyzkoušela různé terapie, přes lymfomasáže a rehabilitaci až po cvičení mimických svalů. „Člověk mimické svaly používá neustále. U jídla, při úsměvu, i když

jen mluví. Pro zdravého člověka je to naprosto běžná věc. Pro nemocné roztroušenou sklerózou to ale může být problém. I s tím mi tu však dokázali pomoci,“ přibližuje klientka.

Chci jednou zase tančit

Paní Aneta je na pobytu v Domově sv. Josefa již podruhé a rozhodně ne naposled. „Atmosféra je tu více než přátelská. Jsme tu k sobě hodně upřímní, jsme totiž všichni na jedné lodi. Každý má sice jiný příběh, ale základ je stejný.“ „Chci jednou zase tančit. Takže nejdřív musím zase chodit, postavit se. Je opravdu znát, že když je cvičení pravidelné, tělo dá odezvu. Cvičím si i sama, kdykoli v průběhu dne. I díky radám pracovníků rehabilitace vím, jak na to,“ dodává Aneta.

Aneta je hodně akční. „Po ranní hygieně a snídani mám cvičení, pak je to někdy celotělová vana, někdy skupino-

Nový výtah v Domově sv. Josefa pro nemocné roztroušenou sklerózou ve Dvoře Králové uvítala i klientka paní Aneta, která navštívila také mši svatou ve zdejší kostele.

Snímek Jan Kordina

vá psychoterapie nebo muzikoterapie. Po obědě a chvilce spánku už je program více méně volný. Nerada zahálím, takže jezdím vyrábět košíky, každou středu hrajeme kuželkový turnaj. Nevynechám žádnou mši ani koncert či promítání filmu. Čas si samozřejmě udělám i na kávu a zákusek v místní

kavárně. Super, že máme nový výtah, aspoň se dostanu rychleji, kam potřebuji, a navíc si můžu už ve výtahu povídat s ostatními. Vejdeme se tam totiž dva,“ pochvaluje si novinku.

Více o službě také na www.domovsvatehojosefa.cz.

ANDREA KOLLOVÁ

Pražská základna pro koledníky i charitní služby

Vedoucí skupinek si letos v hlavním městě vyzvedávali všechno, co potřebují ke koledě, v nově opravené budově v Londýnské ulici na pražských Vinohradech.

Zázemí tu díky přestavbě (a podpoře dárců v koledě) získalo nejen koordináční centrum Tříkrálové sbírky, ale i řada sociálních služeb i nové Komunitní centrum sv. Anežky.

Pětipodlažní dům v Londýnské ulici 44 je sídlem Arcidiecézní charity Praha od začátku 90. let, kdy jej Charita získala zpět v restituci. Dům pamatuje mnohé. Rozjezd nových sociálních služeb, pomoc při stoleté povodni či „adopci“ tisíců chudých dětí na dálku.

Jeho dveřmi prošly tisíce lidí v nouzi, kteří hledali pomoc Charity, nespočet laskavých dárců i obětavých pracovníků a dobrovolníků. Ve druhém patře se po mnoho let každý týden „narodilo“ také nové vydání Katolického týdeníku.

Opotřeбенí budovy, zhoršující se technický stav, ale i značná energetická náročnost vedly Arcidiecézní charitu Praha k plánu na kompletní rekonstrukci. „Problémem rozhodně nebyla jen opadaná omítka,“ vzpomíná na zevrubnou opravu Stanislav Fiala, který za Charitu průběh stavby koordinoval.

Vestavba nezbytného výtahu nebyla jediným velkým zásahem do dispozice domu. Charitě chyběl v centru Prahy prostor, kde by mohla pořádat akce pro větší množství lidí. Celé přizemí se díky přestavbě proměnilo v prostorný sál nově vzniklého komunitního centra. „To je neocenitelná věc, která nám otevírá dveře k novým aktivitám,“ zdůrazňuje Stanislav Fiala.

Přestavba se mohla uskutečnit díky finanční podpoře z Evropských strukturálních a investičních fondů. Část nákladů však musela Arcidiecézní cha-

rita Praha pokrýt z jiných zdrojů. Významnou částkou na své koordináční centrum pomohli vybrat také tříkráloví koledníci.

Slavnostní otevření proběhlo loni na podzim. Arcibiskup Jan Graubner při něm požehnal všem, kteří v domě pracují, a těm, kteří do něj budou přicházet, „aby skrze charitní pomoc zakoušeli blízkost Boží lásky“.

Dům se do poslední místnosti zaplnil sociálními službami. Do nových kanceláří se těšili pečovatelské, sociální pracovníci i terapeuti, kteří se tu denně setkávají s lidmi v tíživé životní situaci nebo pro které je Londýnská 44 základnou, odkud vychází za svou službou.

Nově vzniklé Komunitní centrum je otevřeno každý všední den od 9 do 16 hodin. „Mohou k nám přijít třeba maminky s dětmi a využít naši hernu nebo senioři na popovídání u čaje či kávy. Student, který doma nemá klid, si k nám může vzít knížku a učit se. Nabízíme zkrátka veřejný, nekomerční prostor pro všechny, kteří chtějí strávit příjemný čas ve vlnném prostředí,“ zve k návštěvě vedoucí centra Antonín Zajíček.

JARMILA LOMOZOVÁ

Nové komunitní centrum v pražské Londýnské ulici poskytuje zázemí pro celou řadu aktivit. Například dětem k výtvarným hrátkám.

Dary z Moravy pomáhají až na Haiti

Z Tříkrálové sbírky vedle stovek charitních projektů pomáhá Charita v olomoucké arcidiecézi každoročně také přímo potřebným rodinám či jednotlivcům v životní nouzi.

Právě v těchto dnech míří pomoc jednomu konkrétnímu chlapci, jehož životní příběh je v místních podmínkách střední Evropy až neuvěřitelný.

„Rodiče ho opustili,” vysvětluje Roman Musil, koordinátor projektů pomoci Arcidiecézní charity Olomouc na Haiti. Jednoho dne se na faře v haitské vesnici Baie de Henne, kde Roman Musil pracoval, objevil tříletý chlapec. „Kluk, který spal na tržnici nebo kde se zrovna podařilo. Jmenuje se John Love, řekli mi tehdy. Trhovkyně mu tam vždycky něco daly. Nepředstavitelné v tom věku. Kde máš rodiče?, ptal jsem se ho,” vypráví Roman. Odpověď tehdy nedostal a šokovaný už chlapce neopustil. John zůstal na faře a žil tam s těmi, kteří tam zrovna byli a pracovali, pomáhali nebo vykonávali zahraniční humanitární školní praxi apod. Chlapce podporoval finančně sám Musil. Když z Haiti odjíz-

Roman Musil a tříletý John Love. Stejný kluk o dvanáct let později (vpravo). Tentokrát jde o záchranu jeho života.

děl, dostala ho na starost jedna farnice. Chlapec byl zapojen do projektu Adopce na dálku Haiti, kterou v této chudé zemi organizuje Arcidiecézní charita Olomouc. Všechno se začalo vyvíjet lépe, ale v patnácti letech kvůli nemoci a chudobě své opatrovatelky zůstal opět bez zázemí. Na Haiti neexistuje žádný systém zdravotního pojištění. Cokoli se stane, musí nemocný člověk nebo jeho rodina zaplatit. Pro mladého člověka bez rodiny, podobně jako je John Love, je jakékoli vážné onemocnění či zranění vlastně odsouzením k pomalé smrti.

„Když jsem se na Haiti vrátil, Johna jsem pochopitelně chtěl vidět. Měli jsme ze setkání obrovskou radost.

Zjistil jsem, že má ale na noze velké hnisavé zranění,” popisuje letošní zážitek Roman Musil, který do země zmítané nepokoji na hranici občanské války jel domlouvat pokračování pomoci a Adopce na dálku. Chlapce vzal do nemocnice v Gonaives, nejbližšího většího města. Dostal antibiotika, ale prognóza zněla špatně. Zánětem byla zasažena holenní kost. Pomoci lze jen operací, která postižené místo vyčistí a do rány se vpraví léky. V opačném případě hrozí celková otrava krve – a amputace.

Náklady na operaci a léčbu spočítala nemocnice na 2 300 amerických dolarů. „Dohodli jsme se na Arcidiecézní charitě Olomouc, že pomůžeme

z prostředků Tříkrálové sbírky, ze které je pomoc na Haiti také každoročně podpořena. Teď před Vánocemi ještě rychle odesíláme peníze,” vysvětluje Roman Musil. Jak říká, je nutné jednat rychle. „Musíme teď zabojovat. Jsme v kontaktu s ortopedem, který je operaci schopen provést, včetně následné léčby. Jestli teď na něco myslím, tak je to vděčnost za Tříkrálovou sbírku. Koloda v tomto případě doslova zachraňuje život,” zdůrazňuje Roman.

Arcidiecézní charita Olomouc na Haiti pomáhá Adopcí na dálku Haiti a místním zemědělcům s obnovou polí po letošní povodni, která oblast Beie de Henne postihla. MAREK NAVRÁTIL

Každý má rád světlo na konci tunelu

DARIA HRUBÁ je režisérka, která už od roku 2008

připravuje pro Tříkrálové koncerty v České televizi krátké příběhy těch, jejichž životy proměňuje výnos Tříkrálové sbírky.

Jak napomoci tomu, aby diváci Tříkrálových koncertů ČT zůstali štědrými?

Za tu dobu, co příspěvky natáčím, jsem pochopila, že dárci potřebují především vidět, že jejich pomoc má smysl. Chtějí, aby byly jejich peníze využité opravdu efektivně a doputovaly k lidem, kteří mají před se-

bou nějakou perspektivu. Každý má rád šťastné konce, takže pokud má příběh alespoň to pověstné „světlo na konci tunelu“, lidé se do sbírky zapojí snáz a s ochotou. I proto se s realizačním týmem snažíme vybírat takové lidské příběhy, ve kterých je kus naděje. Ty diváky oslovují a otevírají nejen jejich srdce, ale i jejich peněženky. A to i v této nelehké době.

Některé lidské osudy však nebývají příliš radostné. Je těžké představit tyto příběhy divákům slavnostního benefičního večera, při kterém zazní veselý Tříkrálový koncert?

Ale přece i neradostný osud může v sobě skrývat naději. Pro mě bylo kdysi šíleně těžké natočit příběh rodiny, které dožil jeden z jejích členů v charitním hospici. Paradoxně se z toho vyklubalo velmi krásné natáčení. Rodina do hospicu stále chodí, navštěvuje řádové sestry, které se staly de facto její součástí a ten pocit smíření a pochopení byl myslím cítit i z obrazovky.

Na jaké příklady využití Tříkrálové sbírky se mohou diváci letos 7. ledna těšit?

Příběh od narození handicapovaného Daniela ukazuje, jak potřebná je pro jeho rodiče pomoc Charity. Díky stacionáři v Jeseníku, který se brzy přestěhuje do nové budovy, si Danielovi rodiče mohou na chvíli oddechnout, mají více času i na další dva syny a Danielova maminka může dokonce chodit do práce.

Hrdinkou druhého příběhu je Jana – maminka, která čelila domácímu násilí, ale nakonec v sobě našla sílu odejít i s dětmi do azylového domu v Brandýse nad Labem. Tam získala nejen zázemí a podporu, ale za pomoci tamních pracovníků našla i ztracené sebevědomí a novou práci. Teď se i s dětmi těší na nový život, který má díky pomoci Charity před sebou.

Do třetice vám představíme Marianu, který po různých životních peripetiích a těžkých zdravotních problémech našel nejen nový smysl života, který mu dává kromě jiného práce

v chráněné dílně, ale i přítelkyni. Žije běžný život v chráněném bydlení a štěstím jen září. A paní ředitelka Charity Česká Kamenice, která Marianovi kdysi podala pomocnou ruku, prozrazuje tajemství úspěchu práce s klienty: „To nejdůležitější, co jim nabídneme, je vztah, aby prožili, že jsou milováni.“

Které z desítek příběhů patnáctileté řady vás zvlášť oslovily? Na které ráda vzpomínáte?

Za každým příspěvkem se skrývá silný lidský příběh. Bylo jich mnoho, které se mě hluboce dotkly, ale pokud mám vypíchnout jeden... Pro mě je dodnes skutečným andělem Anna Srbová z Plzně, která pomohla Honzovi s Olinkou ke spokojenému životu, ačkoli jejich začátky byly hodně složité. K jejich příběhu jsme se po čase rozhodli vrátit, abychom viděli, zda se nějak vyvíjí. A nikdy nezapomenu na ten pocit, když jsem po pěti letech viděla, že jsou Honza s Olinkou spolu, šťastní, jen už bez dluhů a ve vlastním bytě. To bylo nejvíc!

JAN OULÍK

Tři králové nosí naději i do Moldavska

Na moldavském venkově žije mnoho osamělých seniorů. Jejich rodiny často pobývají v zahraničí a oni zůstávají na všechno sami. Mezi nimi je i 74letý Vasile.

Potřebuje pravidelné zdravotní konzultace v 50 km vzdálené nemocnici, ale cestu si nemůže dovolit. Díky telemedicině, kterou Charita v zemi zavádí, se může s lékařem spojit z pohodlí domova prostřednictvím informačních a komunikačních technologií. Telemedicina vrátila Vasilemu naději.

Moldavsko dlouhodobě bojuje s odlivem mladých lidí, kteří odcházejí za prací do zahraničí. Za sebou nechávají seniory, které trápí nejenom nedostatečná zdravotní a sociální péče, ale také chudoba. Podobně je na tom právě i Vasile. „Děti odešly do Itálie. Mají spoustu vlastních problémů a já nechci být na obtíž,“ říká. Manželka mu před nedávnem zemřela, společnost mu tak dělají hlavně dva psi, k nim na dvorku chová drůbež.

K Vasilemu domů pravidelně dochází zdravotní sestra Natalia z nedalekého centra domácí péče, které v místě otevřela Charita Česká republika s podporou výnosu z Tříkrálové sbírky. Vasile potřebuje pravidelné konzultace s endokrinologem. Díky tabletu, modernímu bezdrátovému telefonu s velkým displejem, který s sebou Natalia nosí, se mohou s lékařem spojit na dálku. „Bez telemedicíny bych tady už nebyl. Endokrinolog je odsud strašlivě daleko. Špatně chodím a jedna taková návštěva by mě

stála desetinu důchodu,“ pochvaluje si Vasile tablet, kterému přezdívá „léčebné zařízení“.

Samota je stejně náročná jako špatné zdraví

Kromě telemedicíny asistuje sestra Natalia Vasilemu s řadou zdravotních úkonů, jako je měření tlaku nebo glukózové testy. Zároveň mu pomáhá i s domácími pracemi a obstarává nákupy. „Vím, jaké to je, když je člověk sám a nemá nikoho, kdo by se o něj postaral,“ říká soucitně Natalia, která

se takto stará o dalších pět osamělých seniorů v okolí.

Bez asistence by se neobešla ani 74letá Zinovia. I ona se potýká s nedostatkem zdravotní a sociální péče a osamělostí. Její dcery se odstěhovaly do ciziny. „Nejsem jediná, většina mých sousedů je na tom podobně,“ říká seniorka. Samotu jí pomáhá překonat zdravotní sestra Valentina z nedalekého centra domácí péče. „Mám šedý zákal a špatně vidím. Ale není to jen fyzické zdraví. Samota je stejně tak náročná,“ říká Zinovia. Valentina za Zinovii dochází několikrát týdně. „Jsou období, kdy se tady zastavím kaž-

dý den, abychom si spolu popovídaly,“ vysvětluje sestra. Seniorce pomáhá chystat léky a s domácími pracemi. Pomocí tabletu, který s sebou nosí, se může spojit s lékařem a psychologem. „Po smrti manžela jsem hodně plakala. Psycholog mi doporučil se každý den soustředit na menší věci, které je třeba udělat. Už nemám problémy se spánkem jako dřív. Telemedicina je pro mě požehnáním,“ pochvaluje si Zinovia, která kvůli špatnému zraku nemůže sama cestovat k desítky kilometrů vzdálenému lékaři. Díky telemedicině a Valentíně má zajištěnou péči, kterou potřebuje.

LENKA PIPKOVÁ

Zinovia a sestra Valentina. Díky telemedicině si vystačí.

Z tříkrálové koledy na Valašsku

SAMOTA

„Bála jsem se, že nepřijdete,“ usmívá se starší žena na tři koledníky a mezitím, co zpívají, podává z botníku tři igelitové sáčky naplněné sladkostmi. „Tady máte něco na zub a energii do školy,“ předává dětem balíčky. „A ty si Anička, ty chodíš do třídy s naší Evičkou, že? Učí se dobře? Ona byla taková šikovná a hodná... Ani nevím, jak dlouho jsem ji neviděla, a to bydlíme pár metrů od sebe,“ pokračuje v samomluvě žena. „Něco se pokazilo. Nevím co. Zůstala jsem sama. Ještěže přijdou z Charity a přinesou oběd. Bez nich bych byla jako kůl v plotě. A to mám vlastní krev pod kopcem,“ hles-

ne. Ve vteřině však změní zadumaný výraz v obličej v radostný úsměv. „To jsem ráda, že jste přišli, a zazpívejte mi ještě jednou. Že to pro mě uděláte...?“

POČASÍ

Saša je jedna z pravidelných vedoucích Tříkrálových skupinek. Přistěhovali se s manželem už před mnoha lety z Brna. Říká: „Zažili jsme za ty roky, co chodíme, už snad všechno možné počasí. Od jarního sluníčka přes déšť až po sibiřskou zimu. Jednou jsme se ráno chystali na koledu a na teploměru bylo -28 stupňů Celsia. Říkáme si, že počkáme a uvidíme. Za hodinu už bylo jen

-26, tak jsme vyrazili. Děti z toho nejprve nadšené nebyly, ale pak se rozdováděly, skákaly do sněhu, válely se v něm. Když vyšly na sluníčko, byly celé nadšené, jak se krásně oteplilo. Bylo -21 stupňů Celsia. Ještě v pravé poledne ukazoval teploměr na sluníčku symbolických -12 stupňů. Prostě pohoda,“ směje se.

DĚTI

Písničku si lehce zopakují doma při oblékání a jde se na to. První dva tři domy to ještě nebývá ono, ale pak se děcka rozjedou. Začne je to bavit. Mladá maminka se svou skupinkou obchází každý rok celé údolí. Je to milá tradice.

Upevňuje místní pospolitost. Starousedlíci se na malé koledníky těší, znají je. Je to pro ně příležitost popovídat si. Mnohdy totiž žijí sami. Někteří jsou upoutáni na lůžko. Ne všechny takové návštěvy jsou pro děti příjemné. Ne vždy jsou domovy starých lidí voňavé a uklizené. Často vidí pláč z dojetí. Ptají se: „Mami, proč tam musíme jít, proč pláčou?“ A maminka vysvětluje, že život ve stáří bez pomoci druhých bývá těžký, že pláčou dojetím a radostí. Příští rok dojdou zas, ale staříček, stařenka už není. Odešli na věčnost. Dětem je líto, že už jim letos nemohly zazpívat a mají radost z toho, že loni to udělaly.

RENÁTA HOLČÁKOVÁ

Děkujeme!

V lednu 2023 proběhl
již 23. ročník celostátní
Tříkrálové sbírky.

Děkujeme všem, kdo do sbírky
přispěli a svým darem pomohli
financovat pomoc potřebným
v naší zemi i v zahraničí.

**Tříkrálová sbírka 2023
přinesla celkem
165 686 000 Kč.**

Z toho:

**příjmy z pokladniček
159 768 344 Kč**

**dary online, DMS, dary
na účet 5 917 656 Kč**

Záměry Tříkrálové sbírky na rok
2024 naleznete na našem webu:
www.trikralovasbirka.cz/vyuziti/

My tři králové jdeme k vám...

Výstava fotografií Josefa Vrážela zachycující tříkrálovou koledu na Valašsku se konala od loňského prosince v galerii Vinohradská 12 v budově Českého rozhlasu na pražských Vinohradech. Úvodní slovo při zahájení pronesl Jan Graubner, arcibiskup pražský. Po skončení výstavy věnoval Josef Vrážel tři fotografie do aukce, jejíž výtěžek podpoří výnos Tříkrálové sbírky. Snímek Josef Vrážel

QR Platba

**Koledníci Tříkrálové sbírky vám přinášejí radost a Boží požehnání.
Prosíme, podarujte tyto vyslance Charity Česká republika,
pomůžete tak lidem v nouzi.**

TŘÍKRÁLOVÝ KONCERT 2024

v neděli 7. ledna 2024 od 18 hodin odvysílá v přímém přenosu ČT1.

Vystoupí: Čechomor, Ben Cristovao & Karol Komenda,
Ota Balage Band ft. Tereza, Barbora Poláková

Moderují: Martina Kociánová a Jan Čenský

ONLINE KOLEDA na www.trikralovasbirka.cz

DMS KOLEDA 30 (60, 90 nebo 190) na číslo **87 777**

Trvalá podpora **DMS TRV KOLEDA 30** (60, 90 nebo 190)
na číslo **87 777**

Cena jedné SMS je 30, 60, 90, 190 Kč. Více na www.darcovskasms.cz.

Česká televize

Český rozhlas

B | R | N | O |

